

This entry is part 12 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, intelligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

David Irving (Budapešť, 2007)

Autor: Ron Unz

Dnes (24. března 2020) dvaosmdesátiletý David Irving, který s miliony prodaných výtisků svých knih, z nichž se mnohé staly bestsellery a byly přeloženy do mnoha jazyků, patří mezi mezinárodně nejúspěšnější britské historiky posledního století. Přestože jsem sám přečetl jen několik jeho kratších prací, byl jsem jimi naprosto unesen. Irving pomocí své působivé orientace v primárních zdrojích z archivů znovu a znovu rozbíjel na padrt mé naivní, „středoškolské“ chápání zásadních historických informací. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se z jeho rozsáhlého díla dlouhé poté, co bude většina ostatních kronikářů tohoto období dávno zapomenuta, stal nosný pilíř snah o pochopení katastroficky krvavých prostředních desetiletí 20. století budoucími historiky.

Důsledné přečtení mnohatisícistránkové rekonstrukce německé strany 2. světové války samozřejmě představuje respekt vzbuzující počín a jeho dalších více než třicet knih by k tomuto herkulovskému úkolu přidalo dalších přinejmenším 10 000 stran textu. Irving se ale naštěstí může pyšnit také strhujícím mluveným projevem a několik jeho delších přednášek z posledních let a desetiletí můžete dosud najít na Youtube (viz níže). Irving zde předkládá mnohé ze svých nejpozoruhodnějších odhalení o válečné politice Winstona Churchilla i Adolfa Hitlera, prokládané osobní výpovědi o některých těžkostech, jimž musel sám čelit. Sledování těchto přednášek sice zabere několik hodin, ve srovnání s mnoha týdny, jež byste strávili studiem relevantních knih, se však jedná o investici času vcelku zanedbatelnou.

Vždy když člověk narazí na ohromující tvrzení, jež naprosto převrací naruby zavedený historický narativ, je na místě značná dávka skepse, v mém případě dále umocněná tím, že k odborníkovi na dějiny 2. světové války mám skutečně daleko. Irvingem odhalené dokumenty podle všeho vykreslují Winstona Churchilla ve světle natolik radikálně odlišném od mé naivní představy, až se britský politik mění takřka k nepoznání – což přirozeně vyvolává otázku, nakolik lze důvěřovat Irvingovým důkazům a interpretacím. Jeho spisy jsou bez výjimky vybaveny bohatým poznámkovým aparátem odkazujícím na četné oficiální archivy, kde bych ale měl vzít čas a energii si tyto dokumenty ověřovat?

Ironií osudu tuto nanejvýš důležitou otázku zdá se rozhodně vyřešily události nanjevýš neblahé.

David Irving je muž obdařený pozoruhodně pevnou vědeckou integritou, tudíž nedokáže nacházet v dokumentech věci, jež neexistují, byť by to třeba bylo jeho věci náramně ku prospěchu, ani si neexistující důkazy vymyslet či vytvořit. Jeho neochota naoko přikývnout nebo předstírat souhlas s nejrůznějšími obecně uctívanými totemy naší kultury jej tak nakonec navedla až na kolizní dráhu s houfy ideologických fanatiků dštících jedovaté sliny, povětšinou jisté velmi specifické etnické příslušnosti (autor článku je rovněž příslušníkem velmi specifického etnika – pozn. DP). Hodně se to podobalo nesnázím mého někdejšího profesora z Harvardu E. O. Wilsona po vydání jeho vlastního *opus magnum Sociobiology: The New Synthesis*, jež fakticky dala vzniknout celému poli moderních studií lidské evoluční psychobiologie.

Tito etničtí zélóti spustili koordinovanou kampaň s cílem přimět prestižní Irvingovy

vydavatele, aby přestali publikovat jeho knihy. Současně také chtěli narušovat průběh Irvingových pravidelně pořádaných přednáškových turné po světě. Dokonce se pokusili dosáhnout oficiálního zákazu jeho vstupu do některých zemí. Udržovali také v chodu mašinérii nepřetržitého očerňování v médiích; neustálého zpochybňovali jeho pověst i odborné dovednosti – a nezastavili se pak ani před nálepkami jako „nacista“ nebo „milovník Hitlera“, podobně jako předtím u profesora Wilsona.

V průběhu 80. a 90. let tyto rezolutní snahy, nezřídka doprovázené a podpořené nemalými dávkami fyzického násilí, přinášely stále hmatatelnější výsledky a Irvingova kariéra i reputace tak utrpěly značné šrámy. Muž, kdysi oslavovaný předními světovými vydavateli, jehož knihy byly recenzovány v nejuznávanějších britských novinách, byl postupně odsunut na okraj jako málem pária – což nutně muselo značně přitáhnout kohoutky jeho příjmů.

V roce 1993 Deborah Lipstadtová, dosti úzkoprsá a fanatická profesorka teologie a studií holokaustu (nebo snad „náboženství holokaustu“) ve své knize na Irvinga zuřivě zaútočila coby „popírače holokaustu“. Následkem toho s ním jeho bázlivý vydavatel zčista jasně zrušil smlouvu na chystané rozsáhlé historické dílo. Celá kontroverze vyvrcholila v roce 1998 uštěpačnou žalobou, následovanou o dva roky později oslavovaným procesem o urážku na cti před vrchním soudem.

Právní střetnutí mělo všechny parametry souboje Davida s Goliášem: nesmírně zámožní židovští filmoví producenti a byznysmeni podpořili stranu Lipstadtové 13 miliony dolarů, takže si snad mohla dovolit zaměstnat opravdovou armádu 40 rešeršistů a právních expertů, v čele s jedním z nejuznávanějších židovských rozvodových právníků v Británii. Irving se byl v ostrém kontrastu s touto mašinérií coby historik bez velkých prostředků nucen hájit sám.

Na rozdíl od biblických zkazek však v našem světě Goliášové takřka bez výjimky vítězí a ani tento případ nebyl výjimkou. Irving byl proto nucen vyhlásit bankrot a vzdát se svého krásného domu v centru Londýna. Z širší historické perspektivy se mi však triumf jeho trýznitelů jeví být vítězstvím velice Pyrrhovým.

Jakkoliv bylo podle mých nejlepších vývodů a úvah terčem nenávisti údajné Irvingovo „popírání holokaustu“, toto téma v desítkách jeho vydaných knih takřka úplně absentovalo – a právě toto mlčení vyvolalo agresivní rozhořčení odpůrců. Bez jasného logického cíle tak zástupy štědře placených badatelů a ověřovatelů faktů strávily více než rok procházením Irvingových spisků, řádek po řádku a poznámku po poznámce, ve snaze nalézt všechny historické omyly a chyby, tak aby poškodili jeho profesionální reputaci. Návdavkem k fakticky neomezenému rozpočtu i lidským zdrojům Irvingovi nepřátelé využili také institut právního zjišťování (*legal discovery*) k obeslání a přečtení tisíců stránek jeho svázaných osobních deníků a korespondence v naději, že nějaké důkazy „hanebných myšlenek“ objeví tam. Hollywoodský velkofilm z roku 2016 *Popírání holokaustu (Denial)*, na jehož scénáři se podílela i Lipstadtová, přináší dostatečně podrobné nastínění celého sledu událostí z její perspektivy.

Navzdory nesmírné investici peněz i času na straně Lipstadtové byly však výsledky jejich

snažení vcelku mizivé, přinejmenším budeme-li brát coby bernou minci její triumfalistickou knihu z roku 2005 **Historie před soudem** (*History on Trial*). V plodech čtyř desetiletí Irvingova bádání a psaní, jež obsahuje čtená nanejvýš kontroverzní historická tvrzení a teze, se nepodařilo odhalit víc než pár desítek údajných omylů spíše faktických nebo výkladových menšího rázu, navíc povětšinou ne zcela jednoznačných a zpochybňovaných. A to nejhorší, co vydalo zkoumání nekonečných svazků Irvingových osobních deníků pod drobnohledem, bylo zjištění, že kdysi dávno složil krátký „rasově necitlivý“ popěvek pro svou maličkou dceru. Tuto banalitu jeho odpůrci samozřejmě vydávali za nezvratný důkaz jeho „rasismu“. Podle všeho jsou ale i jeho nepřátelé nuceni přiznat, že Irvingův rozsáhlý historický korpus je z více než 99,9 % přesný.

Mlčení „**psa, který neštěkal**“ je v tomto případě myslím naprosto ohlušující. Nevybavuje se mi žádný jiný akademik v dějinách, jehož kompletní tvorba by byla vystavena takto důsledně vyčerpávajícímu nepřátelskému prošetřování. A jelikož Irving prošel touto zkouškou ohněm se vztyčenou hlavou a skvělými výsledky, lze myslím považovat jeho ohromující tvrzení – zrekapitulovaná v jeho videích – za naprosto přesná a pravdě odpovídající.

Krom těchto důležitých historických závěrů nám však myslím nedávný epilog Irvingových strázní mnohé prozrazuje také o skutečném charakteru „západních liberálních demokracií“, mediálními komentátory neúnavně vynášených do nebes a stavěných do kontrastu s „totalitárními“ nebo „autoritářskými“ tendencemi svých současných i historických ideologických protivníků.

V roce 2005 přiletěl Irving na krátkou návštěvu Rakouska, kde měl promluvit před skupinkou vídeňských univerzitních studentů. Záhy po příletu byl však zatčen po zuby ozbrojenými příslušníky tamější politické policie na základě obvinění, spojených s jistými 16 let starými poznámkami k historickým událostem, jež Irving vyslovil při své předchozí návštěvě země. Tato vyjádření byla však tehdejšími zákony podle všeho považována za naprosto nevinná. Ze začátku bylo jeho zadržení drženo v tajnosti a Irving sám byl zcela odříznut od komunikace s vnějším světem. Pro svou rodinu doma v Británii jako by zmizel z povrchu zemského, a tak se důvodně obávali nejhoršího. Mělo uplynout celých šest týdnů, než Irvingovi dovolili zkontaktovat jeho manželku a právníka, byť už dříve se mu zbytek světa podařilo informovat o své situaci skrz prostředníka.

Tehdy sedmašedesátiletý Irving byl nakonec souzen v cizí zemi za velice obtížných podmínek a odsouzen ke třem letům odnětí svobody. Následkem rozhovoru poskytnutého BBC o své právní situaci proti němu byla vznesena další obvinění, spojená s možným trestem až 20 let, což by v jeho případě pravděpodobně znamenalo strávit zbytek života ve vězení. Jen díky výjimečně šťastnému průběhu odvolacího řízení, částečně založeném na procesních důvodech, byl po více než 400 dnech, strávených takřka výhradně na samotce, konečně propuštěn na svobodu a bezodkladně se vrátil do Británie.

Jeho neočekávané, náhlé zmizení znamenalo pro jeho rodinu natolik neúnosnou finanční zátěž, že přišla o dům i většinu osobního majetku, zničeného či rozprodaného – včetně rozsáhlých historických archivů, shromážděných Irvingem v průběhu jeho dlouholeté

profesionální kariéry. Svůj poutavý příběh zachytil v útlé knížce z roku 2008 *Banged Up* i v rozhovorech, dostupných na YouTube

Snad jde o následek mé neznalosti, ale nejsem si vědom žádného dalšího podobného případu prominentního mezinárodního učenice, jehož by potkal tak neblahý osud jen pro jeho v ústraní vyslovené postoje k historickým událostem, a to ani v nejtemnějších dnech stalinistického Ruska nebo dalších totalitárních režimů 20. století. A přestože se této bezprecedentních události odehrávající se v západoevropské demokracii „svobodného světa“ dostalo alespoň v Evropě značné společenské pozornosti, za oceán pronikly její ozvěny natolik slabě, že dnes stěží jeden vzdělaný Američan z dvaceti podle mého odhadu vůbec ví, že k něčemu takovému někdy skutečně došlo.

Jedním z důvodů, proč většina z nás stále věří, že Západ zůstává svobodnou společností, je neúnavné skrývání a utajování životně důležitých výjimek orgány naší americké Pravdy.

Článek Rona Unze *The Remarkable Historiography of David Irving* vyšel na stránkách *Unz Review* 4. června 2018.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění